

บทสรุปรายงาน

มิถุนายน 2565

ถูกปฏิเสธและปิดกั้น: ชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของพม่า กับวิกฤตด้านมนุษยธรรม และปัญหาท้าทายด้านการคุ้มครอง

นับแต่การทำรัฐประหารเมื่อปี 2564 สถานการณ์ด้านความมั่นคงและสิทธิมนุษยชนในพม่า/เมียนมา เลวร้ายลงอย่างมาก นำไปสู่วิกฤตด้านมนุษยธรรมที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเหมาะสม ประชากรจำนวนมากในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของพม่าอาศัยอยู่ในพื้นที่สู้รบ และต้องเผชิญกับการบังคับให้ย้ายถิ่นฐาน การขาดความมั่นคงด้านอาหารอย่างรุนแรง และภัยคุกคามอย่างต่อเนื่องต่อสุขภาพและความปลอดภัย แม้ประชาชนจำนวนมากจะหลบหนีไปสู่พรมแดนไทยเพื่อแสวงหาที่พักพิง แต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สามารถเดินทางเข้าสู่ประเทศไทย หรือขอความคุ้มครองตามอนุสัญญาระหว่างประเทศได้ พวกเขาถูกบีบให้ต้องอาศัยอยู่ในพรมแดนประเทศพม่า กลายเป็นพลเมืองที่ตกเป็นเป้าคุกคามต่อชีวิตโดยสภการบริหารแห่งรัฐ (รัฐบาลทหารเมียนมา) ซึ่งไม่เพียงเป็นผลมาจากการขัดแย้งกันด้วยอาวุธ การโจมตีทางอากาศ และความรุนแรงในรูปแบบอื่นเท่านั้น หากยังรวมถึงการปิดกั้นความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม

การไม่สามารถเข้าถึงความช่วยเหลือในปัจจุบัน มีสาเหตุสำคัญมาจากการดำเนินงานอย่างจริงจังของรัฐบาลทหารเมียนมา ที่จะปฏิเสธไม่ให้พลเรือนที่ต้องการความช่วยเหลือ สามารถเข้าถึงความช่วยเหลือที่จำเป็นต่อชีวิต ประกอบกับอุปสรรคเกี่ยวกับสิทธิของพลเรือนที่จะเดินทางข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ เพื่อขอรับความคุ้มครอง ซึ่งอุปสรรคเหล่านั้นอาจถือเป็นมาตรการส่งกลับ เป็นที่ชัดเจนว่า ทางออกใด ๆ ต่อวิกฤตด้านมนุษยธรรมในปัจจุบัน ต้องอยู่บนพื้นฐานที่รัฐบาลทหารเมียนมาและรัฐบาลประเทศเพื่อนบ้าน เคารพต่อพันธกรณีของตนที่มีต่อสนธิสัญญาและอนุสัญญาด้านมนุษยธรรมและสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ข้อเรียกร้องเหล่านี้ยังคงถูกเพิกเฉย ซึ่งเป็นเหตุให้ต้องมีการแสวงหาทางออกที่เป็นรูปธรรมโดยทันที และไม่อาจรอได้อีกต่อไป เนื่องจากมีการปิดกั้นช่องทางหลักในการเข้าถึงความช่วยเหลือและความคุ้มครอง อันเป็นผลมาจากอุปสรรคต่าง ๆ เราจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจมากขึ้นถึงสถานการณ์ในพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อจำแนกว่าจะสามารถพัฒนาช่องทางใหม่ด้วยความช่วยเหลือจากหน่วยงานในท้องถิ่น เพื่อให้มีการดำเนินงานในพื้นที่เหล่านี้ และจะมีการจัดสรรงบประมาณอย่างไรเพื่อให้เข้าถึงหน่วยงานในท้องถิ่นเหล่านี้มากขึ้น

ตามเป้าหมายดังกล่าว รายงานนี้อธิบายถึงสถานการณ์ในพื้นที่ในรัฐกะเหรี่ยง โดยพิจารณาทั้งความต้องการที่เป็นรูปธรรมของชาวบ้านและชุมชน และการดำเนินงานและปัญหาท้าทายที่เกิดขึ้นกับหน่วยงานที่พยายามช่วยเหลือและสนับสนุนพวกเขา รายงานนี้เป็นการศึกษาปัญหาท้าทายด้านการขนส่งและความมั่นคงที่สำคัญ ซึ่งขัดขวางไม่ให้เกิดการส่งความช่วยเหลือในปัจจุบันไปยังกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถประเมินได้ดียิ่งขึ้นว่าจะมีการใช้ประโยชน์และดำเนินงานด้านความช่วยเหลืออย่างไร รายงานนี้ยังเน้นถึงการดำเนินงานและมาตรการในท้องถิ่น ซึ่งในปัจจุบันช่วยอุดช่องว่างดังกล่าว และการตระหนักถึงความสำคัญและการลงทุนในช่องทางเหล่านี้ อาจทำให้เกิดทางออกที่เป็นผลมากขึ้น ซึ่งไม่เพียงจะช่วยตอบสนองความต้องการเฉพาะหน้า หากยังสนับสนุนให้เกิดกลไกที่ยั่งยืนมากขึ้นในระยะยาว

DENIED AND DEPRIVED

Local communities confronting the humanitarian crisis and protection challenges in Southeast Burma

KHRG Karen Human Rights Group
Documenting the voices of villagers in rural Burma

สามารถดูรายงานฉบับเต็มในภาษาอังกฤษและพม่าที่ www.khrng.org

ภายหลังจากการปะทะกันที่เขตเลกอกเมื่อเดือนธันวาคม 2564 ได้มีการใช้โรงเรียนมัธยมพลูจันในเมือง (Township) ก่อตะหริ (ก่อกะระ) เขตดูปลายา เป็นจุดศูนย์กลางในการกระจายความช่วยเหลือฉุกเฉิน โดยได้รับความสนับสนุนจากสมาชิกในชุมชนและองค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชนบริเวณพรมแดน [ภาพ: KHRG]

วิธีวิทยา

รายงานนี้จัดทำขึ้นจากการสัมภาษณ์ 24 ครั้ง ระหว่างเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม 2564 ส่วนใหญ่เป็นการสัมภาษณ์แกนนำชุมชนและชาวบ้านซึ่งมีส่วนร่วมในงานชุมชน นอกจากนี้ ยังมีการสัมภาษณ์หกครั้งกับสมาชิกขององค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชนในพื้นที่เกี่ยวกับงานที่พวกเขาทำอยู่นับแต่การทำรัฐประหารและปัญหาท้าทายที่เกิดขึ้นในแง่การส่งมอบความสนับสนุนและบริการฉุกเฉินสืบเนื่องจากการสู้รบและการโจมตีด้วยอาวุธที่ปะทุขึ้นตั้งแต่เดือนธันวาคม 2564 ในหลายพื้นที่ ซึ่งส่งผลให้เกิดวิกฤตด้านมนุษยธรรมที่เลวร้ายลง โดยเฉพาะตามแนวพรมแดนไทย-พม่า จึงได้มีการนำข้อมูลดิบจากรายงานต่าง ๆ ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2564 จนถึงเดือนมีนาคม 2565 มารวมไว้ในรายงานนี้ด้วย

ข้อมูลเหล่านี้มาจากการสัมภาษณ์และข้อมูลดิบ ที่รวบรวมมาจากห้าเขตจากทั้งหมดเจ็ดเขต ที่อยู่ใต้การดำเนินงานของ KHRG ได้แก่ ดุตะทุ (สะโท่น)(Doo Tha Htoo District), เคลละ-ลวิทุ (เฌัวร์เลป็น)(Kler Lwee Htoo District), มะริด-ทวาย (Mergui-Tavoy District), มุตรอ (ผาปูน) (Mu Traw District) และดูปลายา(Dooplaya District) เหตุที่กำหนดขอบเขตการวิจัยในพื้นที่เหล่านี้ เป็นเพราะพื้นที่เหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลของ KHRG นับแต่การทำรัฐประหาร และดูเหมือนว่าจะจะเป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญในการประเมินปัญหาท้าทายต่อความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม

หนึ่งในพื้นที่รองรับการย้ายถิ่นฐานตามพื้นที่ในฝั่งพม่า ริมฝั่งแม่น้ำเมย นับแต่มีการเริ่มสู้รบและการโจมตีภาคพื้นดินเมื่อเดือนธันวาคม 2564 ในเขตดูปลายา [ภาพ: KHRG]

แผนที่ 1: พื้นที่รัฐกะเหรี่ยงที่กำหนดโดย KNU และพื้นที่ของรัฐและพรมแดนภูมิภาคที่กำหนดโดยรัฐบาลเมียนมา

เนื้อหาสำคัญ

ความเสี่ยงและภัยคุกคามด้านความปลอดภัยต่อชีวิต อันเนื่องมาจากการขัดกันด้วยอาวุธที่ตึงเครียดขึ้น การโจมตีทั้งทางอากาศและทางบก การตอบโต้ทำร้ายพลเรือน การจับกุมและควบคุมตัว และการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างอื่น ส่งผลให้เกิดการโยกย้ายถิ่นฐานของพลเรือนมากขึ้น ประชาชนกว่า 170,000 ต้องพลัดถิ่นฐานในรัฐกะเหรี่ยง นับแต่การทำรัฐประหารเมื่อปี 2564

ชาวบ้านส่วนใหญ่ที่พลัดถิ่นฐานในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของพม่า ยังคงต้องพลัดถิ่นต่อไป เนื่องจากถูกจำกัดสิทธิไม่ให้เดินทางข้ามพรมแดนเข้าสู่ประเทศไทย ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากความคุ้มครองระหว่างประเทศและความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม

หน่วยงานของไทยในพื้นที่อนุญาตให้ผู้หลบหนีเดินทางข้ามแม่น้ำเข้าสู่ประเทศไทยในช่วงจังหวะสำคัญ และให้ความช่วยเหลือฉุกเฉินบางส่วน แต่ยังเป็นความช่วยเหลือในขั้นต่ำ ผู้ที่หลบหนีมักได้รับอนุญาตให้พักอาศัยเป็นระยะเวลาสั้น ๆ และทหารไทยยืนยันว่า พวกเขาต้องเดินทางออกไป เมื่อเสียงปืนและระเบิดสงบลง

“การสู้รบและทิ้งระเบิดไม่ได้เกิดขึ้นตามเวลาที่กำหนดแน่นอนแต่อย่างใด คุณไม่สามารถส่งคนกลับไปในสภาพแบบนี้ได้” ผู้อำนวยการภาคประชาสังคมในพื้นที่

เนื่องจากอุปสรรคในการเดินทางเข้าสู่ประเทศไทย จึงได้มีการจัดทำพื้นที่รองรับผู้พลัดถิ่นอย่างกึ่งทางการในฝั่งพม่าติดริมแม่น้ำเมย เป็นการดำเนินงานร่วมกันขององค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชน ส่วนใหญ่เป็นองค์กรของชาวกะเหรี่ยง รวมทั้งองค์กรด้านศาสนาในพื้นที่และสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง (KNU) ซึ่งเป็นผู้ประสานงานให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และประกันให้มีการจัดบริการขั้นต่ำให้กับผู้พลัดถิ่นในประเทศที่หลบหนีมาพักอาศัยที่นี้ จำนวนประชากรในพื้นที่พักพิงกึ่งทางการเหล่านี้และพื้นที่ตามริมฝั่งแม่น้ำเมยในเขตดูปลาตา เพิ่มขึ้นจากประมาณ 4,000 คนในเดือนมกราคม 2565 เป็นประมาณ 11,400 คนในช่วงสัปดาห์แรกของเดือนเมษายน 2565 โดยจำนวนพื้นที่พักพิงเพิ่มขึ้นจากห้าเป็นแปดแห่ง

อย่างไรก็ดี ผู้พลัดถิ่นในประเทศส่วนใหญ่แทบไม่สามารถเข้าถึงความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม และมักไม่สามารถเดินทางพร้อมกับอาหาร เสื้อผ้า ที่นอน อุปกรณ์ทำครัว และอุปกรณ์ที่จำเป็นอื่น ๆ ได้ พวกเขาต้องหลบซ่อนตัวในพื้นที่ป่าใกล้เคียง หลบอยู่ในถ้ำ และตามริมลำน้ำ หรือต้องหลบไปอาศัยในหมู่บ้านอื่นที่มีญาติอยู่ด้วย ผู้พลัดถิ่นในประเทศส่วนใหญ่ยังคงเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มองไม่เห็นสำหรับผู้ทำงานด้านความช่วยเหลือ

“ตอนนี้อากาศหนาวมาก และผู้พลัดถิ่นในประเทศบางส่วนไม่มีผ้าห่ม พวกเขาหลบหนีเข้าไปในป่าเช่นกันโดยไม่มีคนสังเกตเห็น พวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือเลย ไม่มีน้ำจะดื่ม และไม่มีอาหารจะกิน” ผู้พลัดถิ่นจากเลเกอ เขตดูปลาตา

เป็นภาพที่ถ่ายเมื่อวันที่ 9 เมษายน 2564 ที่ไต่บูโละ เมืองลูทอ เขตมูตรอ หลังจากกองทัพบกทหารเมียนมาโจมตีทางอากาศเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2564 เป็นภาพขณะที่ชาวบ้านพยายามหาที่หลบภัยชั่วคราวในถ้ำ [ภาพ: KHRG]

หลังต้องอพยพโยกย้ายหลายครั้งภายหลังเกิดการสู้รบที่เลเกอในเขตดูปลาตา เมื่อเดือนธันวาคม 2564 ชาวบ้านบางคนหลบหนีเข้าไปในฝั่งไทย เพื่อหาพื้นที่ปลอดภัยพักอาศัย ผู้พลัดถิ่นในประเทศเหล่านี้หลบซ่อนตัวอยู่บริเวณคลองชลประทานใกล้กับแม่น้ำเมยในประเทศไทย เป็นภาพที่ถ่ายเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2565 [ภาพ: KHRG]

คล้ายกับนโยบาย “สัปดาห์” (เงินทุน อาหาร การสื่อสาร และเกณฑ์ทหาร) ของรัฐบาลทหารชุดก่อนหน้า ซึ่งเป็นแนวทางการทำลายความสนับสนุนต่อองค์กรติดอาวุธกลุ่มชาติพันธุ์ในพม่า รัฐบาลทหารชุดใหม่ของเมียนมาควบคุมการเดินทางและการขนส่งสินค้าที่ยึดได้ ที่ปล้นสะดมมาอย่างเข้มงวด และได้ทำลายเวชภัณฑ์และอาหารเหล่านี้ รวมทั้งการจับกุมผู้ให้ความสนับสนุน เป็นการตัดไม่ให้พลเรือนเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็น

“ดิฉันคิดว่าทุกคนเจอกับปัญหาความไม่มั่นคงด้านอาหาร เพราะพวกเราไม่สามารถทำงานได้เลย และไม่สามารถเดินทางไปไหน [...] ชาวบ้านต้องกินอาหารที่พวกเขาเก็บไว้ [ที่เอาไปซ่อน]. [...] ถ้าอาหารเหล่านี้หมด พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อดี [...] ชาวบ้านบางคน [อาหาร] เกือบหมดแล้ว” –ชาวบ้านจากตำบลหม่าทอ เขตมูตรอ

มาตรการควบคุมของรัฐบาลทหารเมียนมา เป็นการละเมิดสิทธิของพลเรือนตามข้อ 3 ของอนุสัญญาเจนีวา และหลักการว่าด้วยการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรม ซึ่งครอบคลุมถึงพันธกรณีที่จะไม่ทำให้ประชากรพลเรือน ตกอยู่ในสภาพที่มีการคุกคามต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของพวกเขา อันเป็นผลมาจากการไม่สามารถเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็น

รัฐบาลทหารเมียนมายังปิดกั้นความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม โดยการจำกัดสิทธิการเดินทางของผู้ทำงานบรรเทาทุกข์ ปิดกั้นถนนหนทางและขบวนรถบรรทุกเพื่อส่งความช่วยเหลือ มีการทำลายเสบียงที่ไม่ใช่ของกองทัพ มีการโจมตีเจ้าหน้าที่บรรเทาทุกข์ และมีการปิดกั้นบริการโทรคมนาคม

ในบริบทปัจจุบันซึ่งทำให้แทบไม่อาจมีการย้ายถิ่นฐานอย่างปลอดภัยได้ ชาวบ้านบางส่วนจึงเลือกจะอยู่ในหมู่บ้านต่อไป แม้จะมีการขัดแย้งกันด้วยอาวุธ การทิ้งระเบิด การปฏิบัติมิชอบ และการคุกคามจากทหารของรัฐบาลทหารเมียนมา รวมทั้งการใช้แรงงานบังคับและการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างอื่น

รายงานการขาดแคลนอาหารและการเสียชีวิต เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงการรักษาพยาบาล รวมทั้งการตัดสินใจของชาวบ้านบางส่วนที่จะยังคงอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีการสู้รบอย่างหนักและขาดความมั่นคงต่อไป เนื่องจากไม่รู้จะไปไหน ทั้งหมดชี้ให้เห็นความร้ายแรงของวิกฤตด้านมนุษยธรรมครั้งนี้ และความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติการโดยทันที

ชาวบ้านและชุมชนในพื้นที่สู้รบ และผู้ที่ต้องโยกย้ายถิ่นฐาน ยังต้องเผชิญกับปัญหาท้าทายที่สำคัญสุด ในแง่การดูแลให้บุตรหลานเข้าถึงบริการด้านการศึกษา

ชาวบ้านที่โยกย้ายถิ่นฐานในเมืองก่อตะหริ เขตตูปลาเยา กำลังขนส่งอาหารและเสบียงที่ได้รับมาจากองค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชนในพื้นที่ของไทย ข้ามมาทางแม่น้ำเมย เพื่อนำไปไว้ที่พื้นที่รองรับชั่วคราวในฝั่งพม่าติดกับแม่น้ำ เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2565 [ภาพ: KHRG]

องค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชนในพื้นที่ ผู้ให้บริการของกลุ่มชาติพันธุ์และองค์กรด้านศาสนา ต่างมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับบริบทในพื้นที่ และเป็นหน่วยงานหลักที่ให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและความสนับสนุนฉุกเฉินกับชาวบ้านที่โยกย้ายถิ่นฐาน

แต่หน่วยงานเหล่านี้มีเงินทุนสนับสนุนไม่มากนัก เนื่องจากเงินทุนส่วนใหญ่ได้ถูกส่งต่อให้กับเอ็นจีโอระหว่างประเทศขนาดใหญ่และองค์กรพหุภาคี ซึ่งหลายองค์กรแทบไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มประชากรที่ต้องการความช่วยเหลือได้เลย

เพียง 0.2% ของเงินทุนที่จัดสรรให้กับเอ็นจีโอ (หรือคิดเป็นเพียง 0.069% ของแหล่งทุนที่เข้ามาทั้งหมด) ตกถึงมือของเอ็นจีโอในพื้นที่ – สำนักงานเพื่อการประสานงานด้านมนุษยธรรมแห่งสหประชาชาติ (OCHA) แผนกติดตามข้อมูลการเงิน, ข้อมูลในพม่าเมื่อปี 2559

ยังคงมีการจัดสรรเงินทุนสนับสนุนผ่านทางรัฐบาลทหารเมียนมา นับแต่การทำรัฐประหาร รัฐบาลต่างประเทศและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียบางส่วน ได้พยายามจัดสรรเงินทุนผ่านแหล่งอื่น อย่างเช่น สมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) และหน่วยงานภาคีระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานกับรัฐบาลทหารเมียนมา แต่ความพยายามเช่นนี้มักไม่สามารถป้องกันเงินทุนเหล่านี้ จากการควบคุมของรัฐบาลทหารเมียนมาได้

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงมีช่องทางอย่างอื่นอยู่บ้างที่จะทำให้สามารถส่งเงินทุนโดยตรงไปยังผู้ให้บริการและหน่วยงานคุ้มครองในพื้นที่ ซึ่งหากปราศจากเงินสนับสนุนที่เพียงพอ ความสามารถในการให้ความช่วยเหลือของพวกเขาจะอยู่ในสภาพที่จำกัดอย่างยิ่ง สภาพที่มีทรัพยากรอยู่น้อยจะกลายเป็นอุปสรรคมากขึ้นต่อการส่งความช่วยเหลือไปยังผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากจำนวนประชากรผู้พลัดถิ่นที่เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

สำหรับประชาคมระหว่างประเทศ, อาเซียน, เอ็นจีโอ, องค์กรทุน และรัฐบาลในภูมิภาคและต่างประเทศ

- ยอมรับว่ารัฐบาลทหารเมียนมา เป็นสาเหตุที่รากเหง้าของวิกฤตด้านสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมในปัจจุบัน
- งดเว้นจากการให้ความชอบธรรมทางการเมืองใด ๆ ต่อรัฐบาลทหาร และตระหนักว่าความร่วมมือใด ๆ กับรัฐบาลทหาร จะยิ่งเพิ่มความชอบธรรมให้กับพวกเขา
- ประกันว่ารัฐบาลทหารเมียนมา จะไม่มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดสรรความช่วยเหลือ และจะไม่มีการส่งมอบเงินทุนสนับสนุนโดยผ่านช่องทางที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลทหารเมียนมา
- ตระหนักว่ามักมีการนำหลักการด้านมนุษยธรรมว่าด้วยความเป็นกลาง มาใช้อย่างมิชอบในกรณีของพม่า และได้กลายเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานตามวาระช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม
- ให้ปรึกษาและลงนามในบันทึกความเข้าใจกับรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ (NUG) และองค์กรติดอาวุธกลุ่มชาติพันธุ์ แทนที่จะเป็นรัฐบาลทหารเมียนมา ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาวิกฤตด้านมนุษยธรรมที่ลุกลามขึ้นทั่วประเทศ
- เรียกร้องให้อาเซียนระงับสมาชิกภาพของพม่าในอาเซียน จนกว่าจะมีการฟื้นฟูรัฐบาลพลเรือนที่มาจากทางเลือกตั้งอย่างเป็นประชาธิปไตย และให้ร่วมมือกับหน่วยงานระหว่างประเทศและในประเทศ เพื่อยุติความรุนแรงที่รัฐบาลทหารกระทำต่อประชาชนชาวพม่า
- ให้กระจายการจัดสรรเงินช่วยเหลือระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถส่งเงินช่วยเหลือโดยตรงให้กับหน่วยงานที่ไม่ใช่ของรัฐ โดยเฉพาะผู้ให้บริการของกลุ่มชาติพันธุ์ และองค์กรภาคประชาสังคม ไม่ว่าจะมีการจดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม
- ให้ความสำคัญและพัฒนาช่องทางการส่งมอบบริการและการสื่อสาร โดยผ่านองค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชน และผู้ให้บริการกลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่ ซึ่งมีศักยภาพและเครือข่าย (เนื่องจากสามารถเข้าถึงและได้รับความไว้วางใจจากชุมชนอย่างต่อเนื่อง) เพื่อให้มีการดำเนินงานตามโครงการให้ความสนับสนุนในพื้นที่
- ให้องค์กรภาคประชาสังคม/องค์กรชุมชนและผู้ให้บริการกลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่ มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่ทำงานมาหลายทศวรรษแล้ว เพื่อให้ความสนับสนุนและบริการกับชุมชนในพื้นที่
- กระตุ้นประเทศเพื่อนบ้านให้ประกันว่า หน่วยงานของตนจะไม่ปฏิเสธการเข้าเมืองของผู้ที่หลบหนีข้ามพรมแดนเพื่อหาที่ปลอดภัย และกระตุ้นให้หน่วยงานเหล่านี้ทำงานกับองค์กรข้ามพรมแดน เพื่อพัฒนาบริการความสนับสนุนและความคุ้มครองสำหรับผู้แสวงหาที่ลี้ภัย
- ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อประกันให้มีช่องทางส่งความช่วยเหลือเข้าสู่พม่า โดยเฉพาะในทางบกและโดยผ่านองค์กรให้ความช่วยเหลือข้ามพรมแดน และองค์กรภาคประชาสังคมซึ่งทำงานในพื้นที่อยู่แล้ว
- ช่วยเหลือในการจัดทำพื้นที่ปลอดภัยสำหรับพลเรือน (ทั้งในพม่าและประเทศเพื่อนบ้าน) ทั้งนี้เพื่อให้มีการคุ้มครองพลเรือนตามหลักการระหว่างประเทศ